

# YASEMEN

Hasan Nail Canat



# YASEMEN

Yayın Yönetmeni Savaş Özdemir  
Editör Yasemin Muş  
Kapak Resmi Derya Işık Özbay  
Kapak Tasarım Sefer Koçan

34. Baskı Şubat 2020  
Uluslararası Seri No (ISBN) 978-975-263-319-3

## TİMAŞ YAYINLARI

Adres Cağaloğlu, Alemdar Mah. Alayköşkü Cad. No:5  
Fatih/İstanbul  
Telefon (0212) 511 24 24  
E-posta bilgi@genctimas.com

Baskı ve Cilt Sistem Matbaacılık  
Sertifika No 16086  
Adres Yılanlı Ayazma Sok. No:8 Davutpaşa-Topkapı / İstanbul  
Tel (0212) 482 11 01



TİMAŞ YAYINLARI / 1400

+11 ROMAN / 11

Raf: 10+ Roman Öykü

KÜLTÜR BAKANLIĞI YAYINCILIK SERTİFİKA NO: 12364

© 2006 Eserin her hakkı anlaşmalı olarak Timaş Basım Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketi'ne aittir. İzinsiz yayımlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.



İstanbul sıcak bir yaz akşamını yaşıyordu. Balkonlar, sokaklar, sahiller ve çay bahçeleri rengârenk giyinmiş insanlarla dolup taşıyordu. Mavi derinliklerinde pırıl pırıl yanan yıldızlarıyla gökyüzü, ay ışığıyla aydınlanan sulara kendini seyre dalmıştı sanki. Yaz akşamlarının güzelliğini, kaçırılmaması gereken bir fırsat gibi yaşamaya çalışanlar sokaklara dökülmüş geziniyordu.

Bu güzel akşamın farkında olmayanlar da vardı. Bunlardan biri de Ömer'di. Sonuna kadar açılmış pencerelerin, içerdeki pis havayı boşaltmaya yetmediği bir kahvehanede arkadaşları ile kumar oynuyordu. Dışardan yeni gelenlerin, havanın çok güzel olduğunu anlatan konuşmalarını hiç duymuyordu. Sabahın dokuzunda oturduğu sandalyesinden, acil ihtiyaçları haricinde hiç kalkmıyordu. Acıktığını hissettiği zaman, arada satılan küçük sandviçlerden yiyordu. Eve bırakacağı parayı Cemil Kaptan'a kaptırmış, ümidini cebindeki son binliğe bağlamıştı.

Sabaha kadar açık olan kahvenin son müşterileri, İlhan ile Cemil Kaptan'ın çekişmeli oyununu seyretmek için masanın etrafına dolmuşlardı. Oyun bitmek bilmiyordu. Cemil Kaptan, İlhan'ın son binliğini de almak için uğraşırken her seferinde bir binlik kaybediyordu.

– On bin, var mısın, dedi Cemil Kaptan.

İlhan, masanın altında saydı parasını. Tam on bin lirası vardı.

– Tamam, dedi biraz çekinerek.

Kâğıtlar, İlhan'ın kazandığını söyleyince Cemil Kaptan öfkeli öfkeli kıpırdanarak,

– Yirmi bin, dedi.

Anlaşılan bir darbeye tüketmek istiyordu İlhan'ı.

– Kabul, dedi İlhan.

Ömer, elini başına yaslamış, oyunu seyrediyordu. İlhan yendikçe, küçük bir ümit ışığı yanıyordu Ömer'in kafasında. İlhan'dan borç istemeyi düşünüyordu. Fakat kumarda kazandığı paranın getireceği sıkıntıyı hatırladıkça kalbi daralıyordu. Daha bu sabah ev sahibi ile ağız kavgası etmişlerdi. Karısı, hayatından bıktığını söylemişti. Küçük kızı çikolata istemişti. Çeliktepe'de oturan bir hemşehrisinden yirmi bin lira borç almış, pazara gitmek için evine dönerken kahvehaneye girivermişti. Arkadaşlarının ısrarıyla oturduğu masadan, on yedi saat kalkamamıştı. Yirmi bin lirası yoktu artık. Pişmanlık çare değildi. Tekrar borç isteyeceği kimsesi de yoktu.

Saat gecenin üçü olduğunda, öfkeden morarmış yüzüyle masadan kalkan Cemil Kaptan, kimseye bir şey söylemeden kahvehaneyi terk etti. İlhan, zaferle



bitirdiği geceye, Ömer'in su katacağını sezmişti. Hemen ayağa kalktı, masanın hesabını ödedi.

– Hemen gidiyor musun, dedi Ömer.

– Duracak hâlim kalmadı, diye soğukça cevap verdi İlhan.

Ömer, İlhan'ın koluna girip yakınlık göstermeye çalışarak,

– Birlikte çıkalım, dedi.

Çetin isteksizce peşlerine düştü. Üçü birlikte dışarı çıktılar.

– Ben kalsaydım, dedi Çetin.

– Seni evine bırakırım, dedi İlhan.

Ömer, fısıldar gibi konuşmaya başladı:

– Bana biraz borç ver, yarın veririm İlhan Usta.

– Yarın veremezsin aslanım. Ben açık konuşmayı severim. Sana cep harçlığı bir binlik vereyim.

– Çok lazımdı...

– Çok lazımdı da, niye oynadın?

Çetin söze karıştı:

– Sen bari böyle konuşma. Cebindeki para lazım değil miydi sana?

Şımarık bir çocuk gibi güldü İlhan.

– Kaybetsem hâlim dumandı. Dükkân kirası, işçilerin parası...

– Bana yirmi bin lira ver, dedi Ömer.

– Veremem arkadaş. Bin lira veririm, evine de bırakırım. Kaybettiđin parayı geri verirsem ne kıymeti kalır oynamanın?



– Ben senden bir şey istemedim, dedi Çetin.

– Senden kaybettiğim parayı değil, borç istiyorum, diye inledi Ömer.

– Şimdi ağzımdan kötü bir şey çıkacak. Neyle ödeyeceksin Ömer? Ben sana borç vermem arkadaş.

İlhan'ın kesin tavrı Ömer'i susturdu. Aksaray'a kadar hiç konuşmadan yürüdüler. İlhan'ın durdurduğu taksiye Ömer binmedi. Avucuna sıkıştırmak istediği parayı da almadı.

8



– Ben yürüyerek giderim, dedi.

– Sen bilirsin, diye cevap verdi İlhan.

Ömer, ellerini boş ceplerine sokup yürümeye başladı. Sigarası bitmişti. En kötüsü, evde ekmek bile yoktu. “Ben serserinin biriyim.” diye geçirdi içinden. Kaç defa söz vermişti kendi kendine. Bir daha kumar oynamayacaktı. Kahvehaneye her gidişinde verdiği sözü unutmuştu. Dost bildiği İlhan tarafından aşağılanmayı da hazmedemiyordu.

Evin kapısını sessizce açtı. Karısını ve kızını uyandırmamak için oturma odasına geçti. Divana uzandı. Her şeyi unutup uyumaya çalıştı. Sabahla beraber gelecek problemler uyutmadı onu. Çevredeki üç bakkala da borcu vardı. Alacaklarını tahsil için kapıya kadar giyorlardı. Eve bir şeyler almak lazımdı. İki elini yumruk yapıp başına vurdu. “Ben adam olmam.” diye inledi.

– Ömer, Ömer uyansana!

– Git başımdan uykum var.

– Ekmek parasını ver de uyu uyuuyabildiğin kadar.

Ömer gözlerini zorla açmaya çalıştı. Asık suratlı karısını başucunda bekler buldu.

– Param yok, dedi.

Söylediği sözden kendisi de iğrendi.

– Ne yapacağız, diye bağırdı karısı.

– Çaresine bakarız, dedi Ömer.

Yüzünü yıkamak için musluğun başına gitti.

– Sular kesik, dedi karısı. Dün kestiler. Hani para getirecektin?

– Alamadım.

– “Çaresine bakarız.” diye evden çıkıyorsun, iki gün sonra meteliksiz dönüyorsun. Yasemen aç yattı. Şimdi uyanır yemek ister. Bir dilim ekmek yok evde. Tüp de bitti. Birazdan ev sahibi de gelir. Ömer söylesene ne yapalım biz?

– Öyle üstüme üstüme gelme. Çaresine bakarız, dedim.

– Haydi, bak çaresine, nasıl bakacaksın. Utanmıyorsun değil mi?

– Yeter artık Fatma!

– Bırak ben çalışayım, diyorum bırakmıyorsun. Evin geçimini düşündüğün yok. Nedir benim çektiğim söylesene?

Gürültüye uyanan Yasemen, gözlerini ovalayarak babasının yanına geldi. Yarım yarım güldü babasına. Koşarak boynuna sarıldı. Tatlı, peltek diliyle konuşmaya başladı:

– Baba kaçmamış.



– Kim söyledi kaçtığımı?

– Annem söyledi.

Fatma, kin dolu gözlerle baktı kocasına.

– Kaçsa da kurtulsak, dedi dişlerini sıkarak.

– Kes sesini, diye kükredi Ömer.

– Gel bir de dayak at bari.

– Sözü uzatırsan o da olur.

Yasemen babasının kucağından inip annesinin yanına gitti. Küçük eliyle ağzını kapattı annesinin.

– Sus anne, baba vurur.

Fatma öfkeyle çarptı Yasemen'e:

– Çekil başımdan...

Yasemen yere düştü. Başı beton döşemeye çarptı. Çığlık çığlığa ağlamaya başladı.

– Ne istiyorsun el kadar çocuktan?

– Çok seviyorsan kızını, karnını doyur önce.

– Çarparım ağzına şimdi.

– Çarp da görelim.

Fatma'nın bu diklenişi bardağı taşıran son damla olmuştu. Ömer üst üste dört tokat vurdu Fatma'ya. Fatma'nın çığlığı Yasemen'in sesini bastırdı. En ağır hakaretleri peş peşe sıralamaya başladı. Yasemen'in gözleri korkuyla açılmış, sicim gibi yaş akıyordu moraran yanaklarına. Komşular yetişip ayırmayıydı bu kavganın duracağı yoktu.

Safiye Hanım, Ömer'i kolundan tutup dışarı doğru çekiyordu.





– Yapma Ömer. Size bu yakışır mı? Allah aşkına git. Fatma laf söylemeye devam ediyordu.

Ömer tekrar yürüdü Fatma'nın üzerine, ama komşular vurmasına engel oldular. Safiye Hanım yalvarıyordu:

– İşine git haydi. Çenesini bilmiyor musun Fatma'nın? Üstüne varma artık.

Ömer, sinirle evden çıktı. Caminin şadırvanında elini yüzünü yıkadı. Kurulanırken Yasemen'in yanına gelip yaşlı gözlerle kendisini seyrettiğini fark etti.

– Baba gitme ne olur...

Bağrına bastı Yasemen'i. Bir hıçkırık takıldı boğazına. Kalbi daraldı. Gözlerinden yaş boşalmaya başladı. Gözyaşlarını Yasemen'e göstermeden sildi.

– Senin de yüzünü yıkayalım, dedi.

Yasemen'in yüzünü yıkadı. Saçlarını taradı.

– Baba karnım acıktı.

– Biliyorum yavrum. Sen eve git, mavi elbiseni giy. Seni burada bekliyorum.

– Ama gitme.

– Gitmem kızım.

– Söz ver.

– Söz.

Yasemen olanları unutmuştu. Neşeyle uzaklaştı babasının yanından. Evleri bir sokak ilerdeydi.

Ömer, evdeki kavganın sebebini düşünüyordu; suçunun büyüklüğünü biliyordu ama karısının hakaretleri de çekilecek cinsten değildi. Bir türlü hazmedemiyordu bu hakaretleri. Fatma ile evleneli altı yıl olmuştu. Altı

